

ודנה הגמרא: וממאי דפיישי הכי? מנין לנו שאכן היו נשארין תלמידים כה רבים לאחר שהגיע השעה לצאת מבית המדרש? —

דכתיב באלישע [מלכים ב ד]:

"ואיש בא מבעל שלישה ויבא לאיש האלהים לחם בכורים, עשרים לחם שעורים, ו[לחם] כרמל בצקלוננו [ובסך הכל עשרים ושניים לחמים].

ויאמר [אלישע למשרתו]: תן [את עשרים ושניים הלחמים] לעם, ויאכלו!

ויאמר משרתו: מה אתן זה לפני מאה איש!?"

ומדייקת הגמרא מלשון המשרת: מאי "לפני מאה איש"?

אילימא דכולהו עשרים ושניים הלחמים נתן לפני מאה איש, וכל אחד קיבל יותר מחמישית לחם, מדוע תמה המשרת על מיעוט הלחם? והרי בשני בצורת [והשנה ההיא שנת בצורת היתה] כמויות לחם שכאלו — טובא הרבה הו, הן נחשבות!

אלא, דכל חד וחד מעשרים שניים הלחמים הוא נתן קמי לפני מאה איש. וכל אחד קיבל לאכול רק אחד חלקי מאה מהלחם. וכיון שהיו שם עשרים לחם שעורים ועוד לחם בכורים ועוד כרמל בצקלוננו, נמצא שהתחלקה הכמות של עשרים ושניים לחמים בין אלפיים ומאתיים תלמידי אלישע.

כי הווי מיפטרי רבנן מבי רב — הווי פיישי היו נשארין בבית המדרש, אלפא ומאתן רבנן.

ואילו מבי רב הונא — הווי פיישי תמני מאה רבנן.

רב הונא הוה דריש את דרשתו לציבור התלמידים, בתליסר אמוראי. שהיה ציבור גדול והעמיד שלשה עשר "אמוראים", המשמיעים בקול את דבריו, כל אחד לקבוצה אחרת.

כי הווי קיימי רבנן ממתבתא דרב הונא ונפצי גלימייחו, ומנערים את בגדיהם, הוה סליק אבקא היה עולה אבק, וכסי ליה ליומא, ומכסה את אור היום. ואז אמרי במערבא, בארץ ישראל: קמו ליה רבנן ממתבתא דרב הונא בבלאה.

כי מיפטרי רבנן מבי רבה ורב יוסף — הווי פיישי ארבע מאה רבנן, וקרו לנפשיהו "יתמי", שהיו מועטים לעומת קודמיהם.

כי הווי מיפטרי רבנן מבי אביי, ואמרי לה מבי רב פפא, ואמרי לה מבי רב אשי — הווי פיישי מאתן רבנן וקרו נפשיהו "יתמי" דיתמי".

וכיון שהביאה הגמרא את ענין נתינת השכר מתרומת הלשכה לדייני הגזרות, מביאה הגמרא את ענינם של מקבלי שכר מתרומת הלשכה:

אמר רבי יצחק בר רדיפא אמר רבי אמי: מבקרי בהמות קדשים ממומין, שבירושלים, היו נוטלין שכרן מתרומת הלשכה.

אמר רב יהודה אמר שמואל: תלמידי חכמים המלמדין הלכות שחיטה לכהנים, היו נוטלין שכרן מתרומת הלשכה.

אמר רב גידל אמר רב: תלמידי חכמים